

Működik....

(folytatás az első oldalról)

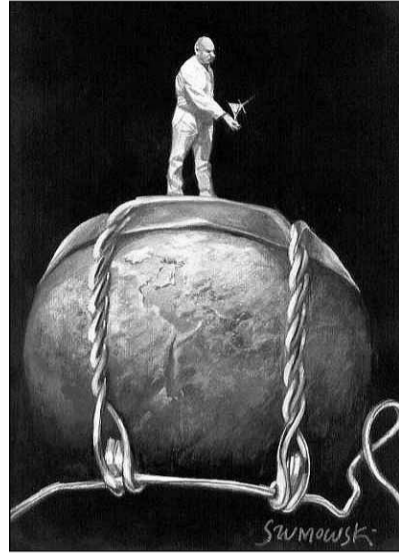
Pártok őrzöngnek a kopogtató cédulákért, fizetnek, csalnak, lopnak, hogy meglegyen az elegendő szelvény, amellyel hülyébbnél-hülyébb jelöltjeiket bejutatják majd a helyi képviselőtestületekbe... hiszen a demokráciának az a lényege, hogy a hülye, az irányítható, megvásárolható bunkó diktáljon az értelmesebb többségnek. Mert sokak szerint egy falusi képviselői hely is hatalom. Pedig ha lelkiismeretesen csinálja az ember, akkor a legkomolyabb munka. De kit érdekel ma Magyarországon a köz, a választó? Senkit. A lényeg, hogy a pártnak jó statisztikája legyen, amit fel lehet mutatni, s mellőngetve lehet hivatkozni az adatokra. Magyarság? Hit? Nemzet? Haza? E kérdésben sem érdekel senkit. Hiszen nem is érdekelhet senkit, mert a döntés nem a községházán, nem a közigazgatási miniszter kezében, de még csak nem is a Parlamentben van, hanem a jegyzőkönyveseknél. És ezt nem érti a jelölt, sem, a választó sem, de a jelölő szervezet sem. Magyarán a nép, „az istenadta nép” kénytelen bedőlni a pártok és pártvezérek kivétel nélkül hazug kampánybeszédeinek, mert megszokta, hogy önálló gondolata, saját elhatározása nem lehet. Ma már igénye sincsen rá. Teszi, amit mondanak neki, és örül annak, ha az általa beikszelt név bekerül az ő pártjának hatalmi közegébe. Nos, ez a demokrácia lényege. A nép semmit se értsen abból, amiben él, ami nap, mint nap éri, ami történik vele. Ha bejut a név, akkor neki csak jó lehet. Hiszen ő harcolta ki – gondolja ostobán – e győzelmet. Nem is sejti, hogy az a pakli kártya már hónapokkal, évekkel, évtizedekkel ezelőtt le lett osztva. Ő pedig - ebben a tekintetben - csak egy értelmi fogyatékos szintjén lévő állampolgár. Magyarország különösen jó példa erre. A sokjobboldalas „népnemzeti,

keresztény” pártok jobban rugdossák egymást, mint őket a komonista söpredék. A baj csak az, hogy ez utóbbi söpredék még mindig megszólalhat, még mindig gyűjtheti a szelvényeket és még mindig politikai státuszokat követel magának. Hazudozik, s a saját bűneit, hazaárulását, gyalázkodását próbálja rákenni mindenki másra, különös tekintettel a mai kormány-párt vezérére, s magára a pártra is. És még senki nem rúgott bele ezekbe a mocskos, és jelzőzhetetlen akasztani való aljadékokba, akik 1919-től máig abba a helyzetbe juttatták a nemzetet, amelyben ma vergődik.

Pedig ilyenkor, a választások előtt legalább a nemzeti pártoknak össze kellene tartania. Minden pártnak van programja, vannak elképzelései, illetve vannak olyan elképzelések, amelyekkel etetik a választót. Etetik, mert ha komolyan gondolná bármelyik párt is, hogy ő nemzetben, nemzeti összefogásban, a nemzetért küzd és harcol, akkor ma nem lehetne hallani innen annak a jobboldali, onnan ennek a jobboldali pártnak a jobboldali mocskolását. Az egyik radikálisan nem ért egyet, a másik jobboldalian, polgárian köpködi a másikat. A komonista meg röhög a markában, mert valamelyiket ő maga szervezte, irányítja és pénzeli. Hogy melyiket, senki nem tudná mártani pontossággal megállapítani. Csak összképet lehet látnunk, s ez az összkép azt jelzi nekem, hogy mindkét pártnak vannak jó és hasznos elképzelései, de amíg egymás ellen hadakoznak, addig nem tudok egyiknek sem hinni, mert a jegyzőkönyveseket szolgálják a széthúzásukkal. A nemzeti egység számomra azt jelenti, hogy aki a nemzetért felelősséget érez, aki nem tapostatja a rendőrökkel a nemzeti zászlót, nem lövet az ünneplők közé, és számára a nemzet, a nép, a haza, a hit, az Isten mindenekfelett áll az magyarként, állampol-

gárként, választott hivatalnokként nem pártokban, hanem nemzetben gondolkodik, és eszerint cselekszik. S nincs számára másik nemzetben gondolkodó, nemzetért hadakozó párt, CSAK A HAZA ÉS A NEMZET létezik.

Igen, kimondom: - számomra akkor válik a Jobbik és a Fidesz is valódi nemzeti párttá, ha befejeződik az ostoba hangos vita, a nyilvánosan zajló egymás lejáratása, ha megoldódik minden ellentét, és mindkét párt egyetlen célt szolgál: a magyar nemzetét. Ameddig ezt nem látom, addig számomra nincs is hiteles párt, és van is hiteles párt. Mert valamelyik nem a nemzetet, hanem a jegyzőkönyveseket szolgálja, de mindkettő ezt mondja a másiktól. A lózungok ma nem elegendők. Tetteket és közös akaratot akarok látni, mert csak ebben az esetben léphetünk előbbre. Ha pedig úgy folytatódik minden, mint eddig – bár a mai kormány munkájával én személyesen elégedett vagyok, s nem érzem magam átverve sokakkal ellentétben –, akkor a jegyzőkönyvesek győznek. A nép pedig áll majd bárgyún mosolyogva, mert nem érti miről is van szó. Ahogy a szellemi fogyatékos sem tudja, hogy beteg... és talán ezért boldog... akárcsak a nép! Amely nem tudja, hogy Magyarországon a „demokrácia” 1948-ban szűnt meg, és azóta sem sikerült életrekelteni. És mindaddig sikertelen is marad minden próbálkozás, amíg az akkori és az azóta bűnössé vált komonisták, liberálisok szabadon, nagy nyugdíjából élhetnek... noha bizonyíthatóan, vagy közvetlenül, vagy közvetve két bűnt is elkövettek: a hazaárulást és a gyilkosságot! És a magyarországi nép félszegen mosolyog... és cédulát gyűjt... és szidja a másikat... és választ... és kihal vagy rab-

Ki a magyar?

Ez a kérdés rettentően bosszantott akkor, amikor 1989-ben néhány beteges elméből kipattant az azóta is mérgező kérdés. Akkor arra volt jó ez ama bizonyos beteges elméknek és szűk társadalmi csoportnak, hogy megzavarjon egy békés, és célokkal, tervekkel teli jövőképet, és a Magyarország felvirágzásába vetett hitet kétségekkel mérgezze meg. Liberális világrombolók tették fel a kérdést, mert számukra Magyarország soha nem létezett, nekik nem volt soha hazájuk ez az ország, hiszen ők világpolgárok, ami nem jelent mást, mint a gazdasági hatalom megszerzésének olthatatlan vágyát és az erkölcs, a nemzeti értékrend, a hazaszeretet eltiprását. Ennek érdekében húsz esztendeig minden bevethető rágalmat, hazugságot, hazaárulást elkövettek. Már-már veszni látszott minden, hiszen a kommunista és a liberális eszmerendszer a rombolás, a tisztességtelenség, az embertelenség szinonimája. Gyilkos gyűlölet hatja át ezt az egyként is kezelhető két szellemiséget, amely édes testvérei egymásnak. A népet pedig nagymértékben lehet befolyásolni, mert a nép az elmúlt évtizedekben elbutult, hazafiatlan lett, érzéketlen a haza és a nemzet fogalma és érzése iránt. Tótkés László mondta ki először az elnemzetietlenítés tényét 1990-ben, s hívta fel a figyelmet arra, hogy mind az anyaországban, mind a határokon túl – szülőföldjén - élő magyarság ellen ez a hadművelet teljeseedik ki. Ma már világosan láthatjuk, hogy Tótkés László politikai éleslátása ez esetben is vitathatatlan volt. Az elnemzetietlenítés azonban nem csak itt tapasztalható, hanem Európa-szerte. A világkormány európai frakciója, azaz, az Európai Unió minden törekvése arra irányul, hogy a fiatalságot – amelyet alapvetően nem lehet visszahozni a kulturális és nemzetietlen tetszhalálból – még inkább eltorzítsa, a népeket elszegényítse, kiégesse, lelkiileg kiszipolyozza, és minden lehetséges célt és perspektívát semmivé tegyen. Magyarország azonban ezen uniós törekvéseknek ma keményen és példamutatón ellenáll mind itthon, Magyarországon, mind a világpolitikai szinten, azaz, az Európai Unióban is. Kibújni ma ebből a képlékeny, roskadozó, de erkölcsileg is semmivé vált szövetségi rendszerből nem lehet, mert akkor az éhhalál, a katonai megtorlás, az unió általi megsemmisítés fenyeget. A magyar kormány azonban mégis a

nemzeti célok megvalósítására, a nemzetgazdaság lehetőség szerinti függetlenítésére, a magyar mezőgazdaság fellendítésére, a nemzet és a hazaszeretet fogalmának megismertetésére törekszik, nem kis külső és belső támadások kereszttüzeiben is, ám, ezt a harcot a választók nagy többsége támogatja. A jóérezsű magyar ember nem is tehet mást, csakúgy, mint a jóérezsű, de nem magyar származású magyar állampolgárok tömege is. A kormány feladata nem egyszerű, ezért annak támadása, rágalmozása, vádakkal való illetése maga a hazaárulás. A kétharmados többségű Fidesz kormányzás nem véletlen, hiszen ez a politikai és társadalmi erő az egyetlen, amely valóban a magyarságot képviseli. A többi pártképződmény és szövetség, amelyek támadják a kormányt és persze azzal együtt a kétharmados többséggel azt felruházó választópolgárokat is, nem tesznek mást, mint az egyetlen józan és a mai világpolitikai lehetőségeket maximálisan kihasználó, a nemzeti érdekeket előtérbe és mindenek fölé helyező kormányt gátolják a nemzeti célok, és érdekek képviseletében. Még ma is működik

a kommunista-liberális hazaáruló gépezet, amely nyugati liberális és kommunista érzelmű szennylapokban ócsárolják a kormányfőt, vagy épp a magyar állam fejét, vándolva a magyarság ügyeiben az elmúlt nyolc évben amúgy is tudatlan nyugati olvasó előtt a nemzetet. A féreg ma is emészt, rágja hazánkat és sajnos ehhez asszisztál a magát jobboldalinak valló eszement politikai „erő”, amely hangoskodásával, erkölcsileg erősen megkérdőjelezhető betiltott szervezetével (szervezeteivel) hasonlóképpen cselekszik, mint a baloldali és liberális ellenzék. Ez a „jobboldali” párt bízik abban, hogy a gyűlöltre, a burkolt egyházellenességre, és a nép elégedetlenségére építheti föl a következő parlamenti választásokra győzelmét, mint a Fidesz váltópártja. Azonban az általuk képviselt radikálisnak mondott eszmeiség nem po-

litikai radikalizmushoz, hanem anarchiához vezet. A nemzeti radikalizmust ma a kormánypárt képviseli, politikailag, társadalmilag és az úri szalonokban is elfogadható módon. Mert a radikalizmus nem a nagy hang, az ostoba beszéd a parlamentben, és a kukarugdosás, vagy a hazai nemzetiségek elleni durva fellépés és gyűlölködés, hanem a nemzetközi szinten való tántoríthatatlan kiállás a nemzet érdekei mellett.

Hasonlóan helytelennek és vérlázítótnak tartom, amikor a nyugati magyarság néhány tagja „mély nemzeti érzésekkel” vegyesvállalatokat hoz létre, majd angolosan távozik a teljes bevétellel anélkül, hogy egyetlen fillért is adózna, vagy bármilyen segítséget is nyújtana „szeretett hazájának”. Magyarsága abban merül ki, hogy az 56-os nyugati és amerikai rendezvényen zokogva éneklje a Himnuszot, s olykor egyes internetes portálokon osztja az eszt azoknak, akik itthon az életüket tették fel a nemzet javáért, magánemberként vagy épp hivatali beosztásukban.

Vannak idehaza is olyan szervezetek, amelyek nem a nemzetet képviselik, bár nevükben a világ magyarságának összefogása rejlik. Ezen szervezetek/szervezetek immár illegitím, mert a belső harcokban olyan értékes embereket fosztottak meg az utóbbi időben a világszervezet vezetőségi tagságától és törölték tagságukat, akik hihetetlen energiákat és pénzt áldoztak a nemzet érdekében, s máig – immár tagság nélkül is – ugyanazt a harcot vívják nemzetük érdekében, mint eddig. Az új vezetőség pedig olyanokból áll, akiknek a poszt, a kisstílusú ellenségeskedés és a képzelet hatalom mindenekfelett áll. Igaz, némelyikük a határon túli főhatalmak titkosszolgálatának dolgozott/dolgozik, tehát hivatali, és hazafias - de nem magyar hazafias - kötelességük volt a világszervezet szétrombolása.

Ha tehát az összmagyarság jelen képét nézzük, az csaknem olyan sötét, mint Márton Lajos freskói oltdárképei. Ilyen széthúzásban, kétharmados többséggel rendelkezve sem lehet könnyű a kormány dolga, a kormánypártok területi szervezeteiben dúló olykor primitív, és gögös hatalmi mámorral fűszerezve. Erről persze nem Orbán Viktor és a parlamenti frakciók tehetnek, hanem azok a fideszes helyi vezetők, akik nem a kormányfő által gyakorolt és meghirdetett alázattal és hittel szolgálnak, hanem hatalmi mámorban, a földtől fél méterrel magasabban érezve magukat azt gondolják, hogy most őket kell szolgálni. És ez is veszélyt jelent a magyar kormány számára.

Stoffán György

(folytatása a 14. oldalon)